

כי סלקא דעתך **אמינא**, כיון דאמר מר [רבה, לעיל כט ב]: העושה מאמר ביבמתו — פרחח הימנו זיקת יבמין, וחלה עליו זיקת ארוסין ונשואין.

ואם כן, **אימא לאו מצוה** של יבום קעביד, אלא מצות קידושין ונשואים של כל בעל ואשה —

קא משמע לן שגם לאחר ש"פרחה" הימנו זיקת יבמין עדיין מצות יבום עליו. וזה משמיע לנו התנא, שגם אם קידש אותה לפני שבא עליה, עדיין יש מצוה בביאתו בה, על אף שאין בה עוד זיקת יבמים.

גופא, אמר רב הונא: מצות יבמין — מקדש ואחר כך בועל.

ואם בעל ועשה בה אחר כך מאמר — קנה.

ותמהינן על מה שאמר רב הונא, **שאם בעל ועשה מאמר, קנה:**

והרי **פשיטא** הוא, **דהא כבר קניה**, עוד לפני המאמר, **בביאה!?**

ומשנינן: **אלא אימא הכי בדברי רב הונא:**

גם **אם בעל בלא מאמר** — קנה. שאין מגרעים את ביאתו לומר שאינה קונה מדרבנן היות ולא עשה כתיקון חכמים, שבעל ללא קידושין [תוס'].
ומקשינן: **והתניא מי שבעל בלא קידושין לוקה!**

והניחה הגמרא שהוא לוקה מן התורה. וכיון שעבר עבירה מן התורה, יש צורך לרבנן לפסול את ביאתו! ?
ומשנינן: אין הוא לוקה מן התורה, אלא

מלקים אותו **מכת "מרדות"** [מלשון רידוי] מדרבנן על שנהג בקלות ראש לבוא עליה בלי קידושין.

דרב מנחם רב היה מחייב מלקות מרדות את:

מאן דמקדש בביאה, שהוא מעשה פריצות.

ואת **מאן דמקדש בשוקא**, אפילו אם מקדש בקידושי כסף או שטר, לפי שעושה את הקידושין לדבר זול.

ואת **מאן דמקדש בלא להקדים שדוכי** לקידושין.

ואת **מאן דמבטל גיטא** לאחר ששלח אותו, כדי שלא יבטל אותו משלחו ולא יביא את האשה לידי תקלה.

ומאן דמסר מודעא של ביטול **אגיטא**.

ומאן דפקיר שמתחצף כנגד שליחא **דרבנן** המזמין אותו לבית דין.

ומאן דשהי שמשחה על עצמו **שמתא** **דרבנן עליה תלתין יומין**, ולא אתי לבי דינא ותבע שיסירו לשמתיה מעליו.

ועל התנא דדאיר בבי חמוהי. חתן הגר בבית חמיו, שיש לחשוש מחמותו, שמא תבוא עמו לידי מכשול.

והוינן: רק חתן **דדאיר** בקביעות בבית חמיו, **אין**, היה רב מלקה, ואילו חתן **דחליף**, שאינו גר שם בקביעות, הוא לא היה מלקה?

והא ההוא חתן דחליף אכבא על השער **דבי** של בית **חמוהי**, ונגדיה **רב ששת!**

ומשנינן: **ההוא חתן, מידם הוה דיים**